

en la spegulo ne nur sin, sed grandan aron da homoj starantaj ĝuste malantaŭ li.

Sed la ĉambro estis neokupata. Spirante tre rapide, li turniĝis malrapide reen al la spegulo.

Tie aperis li, en reflektajo, pala kaj evidente timigata, kaj tie, videblaj malantaŭ li estis minimume dek aliaj. Hari rigardis super sian ŝultron – sed ankoraŭ neniu estis tie. Aŭ eble ili ĉiuj estis ankaŭ nevideblaj, kiel li. Ĉu li fakte staris en ĉambro plena je nevideblaj homoj, kaj ĉu la magio de ĉi tiu spegulo estis riveli ĉiun, eĉ nevideblan?

Li alrigardis la spegulon denove. Virino staranta ĝuste malantaŭ lia reflektajo ridadis al li kaj gestis permane. Li etendis sian manon kaj sondis la aeron malantaŭ si. Se ŝi vere estus tie, li tuŝus ŝin – iliaj reflektajoj estis tiel proksime kune, sed li palpis nur la aeron – ŝi kaj la aliaj ekzistis nur en la spegulo.

Ŝi estis tre bela virino. Ŝi havis malhelajn ruĝajn harojn kaj ŝiaj okuloj – *ŝiaj okuloj apektas kiel la miaj*, Hari pensis, moviĝante pli proksimen al la spegulo. Helverdaj – ĝuste kun la sama formo, sed tiam li rimarkis, ke ŝi ploras; ridante, sed plorante samtempe. La alta, svelta, nigrohara viro staranta apud ŝi metis sian brakon ĉirkaŭ ŝi. Li portis okulvitrojn, kaj liaj haroj estis tre malnetaj. Ili hirtis ĉe la malantaŭo, ĝuste kiel tiuj de Hari.

Hari nun estis tiel proksime al la spegulo, ke lia nazo preskaŭ tuŝis tiun de lia reflektajo.

“Panjo?” li flustris. “Paĉjo?”

Ili nur rigardis al li, ridetante. Kaj malrapide Hari esploris la vizaĝojn de la aliaj homoj en la spegulo, kaj vidis aliajn parojn de verdaj okuloj kiel siajn, aliajn nazojn kiel sian, kaj eĉ malgrandan maljunulon kiu ŝajne havis la ostecajn genuojn de Hari – Hari nun rigardadis sian familion, je la unua fojo de sia vivo.

La familio Potter ridis kaj svingis la manojn al Hari, kaj li rigardis dezirante reen al ili, kun siaj manoj premataj plate kontraŭ la vitro, kvazaŭ li esperus trafali ĝin kaj tuŝi ilin. Li sentis fortan realiĝon de doloro en si, duone pro ĝojo, duone pro malfeliĉo terura.

Kiom da tempo li staris tie, li ne sciis. La reflektajo ne forpaliĝis, kaj li rigardis kaj rigardis, ĝis fora bruo pelis lin reen al la realo. Li ne povis resti tie, li devis trovi sian vojon ree al la lito. Li tiris siajn okulojn for de la patrina vizaĝo, fluŝtrante, “Mi revenos,” kaj hastis el la ĉambro.

* * *

“Ĉu vi ne povis veki min?” Ron diris malplaĉe.

“Vi povas veni ĉivespere, mi reiros, mi volas montri al vi la spegulon.”